

Bibliaóra – 2022.március 18.

Előfohász: „Uram, miért állsz oly távol, miért rejtőzöl el a szükség idején (Zsolt 10,1)?” Ámen.

Ének: 214: 1-6: „Sok nyavalyánkban Atyánkhoz kiáltunk...”

Előima:

Köszönjük, hogy Te vagy a kezdet és a vég. Hálásak vagyunk, hogy Igédben írva van, nem vagyunk egyedül, de ahhoz, hogy jelenlétedben éljünk, mindennek körülöttünk és bennünk le kell dőlni és össze kell omlani. Hamis dolgok, amiben bízunk soha nem tartanak meg, egyedül Te váltasz meg a koporsótól. Vezess ma bennünket Krisztus oda, amit Te építettél nekünk. Te vagy a híd, Te vagy az út, Te vagy és egyedül Te leszel az mindig, Akire ráépíthetjük életünket, szolgálatunkat minden körülmény között. Köszönjük, hogy ez az óra, erre tanít és ebben erősít meg Igéd és Lelked vezetése által. Te Örökkévaló Isten vagy, élő szavad nem múlik el. Te munkálkodsz drága Jézus, igazságod nyilvánvaló, hatalmad teremtő hatalom. Légy a Pártfogónk Szentlélek Úristen, hogy tudjuk, aki Jézus Krisztusban gyönyörködik, Akinek Megváltója Ő, az énekelhet, szívből hálát adhat, az könyöröghet az Ő nevében, és társaloghat Veled Atyánk, mert egyedül Általa van szabad utunk Hozzád. Vezesd most oda lelkünket, ahova akarod, és ahol a legnagyobb szükség van ránk, hogy áldássá, életté, folyamatos segítséggé legyünk ebben a fájdalommal teli világban. Segíts át önmagunk és társaink fájdalmán, hogy semmi sem takarja el fényed előlünk, hanem ragyogjon világosságunk az emberek előtt. Ámen.

Ószövetségi alapige: Sámuel I. könyve 28

*„**Abban az időben a filiszteusok összevonták a csapataikat, hogy megütközzenek Izráellel. Ákís ezt mondta Dávidnak: Tudd meg, hogy velem együtt neked is hadba kell vonulnod embereiddel együtt! 2 Dávid ezt felelte Ákísnak: Akkor te már azt is tudod, hogy mit kell tennie szolgádnak. Ákís ezt mondta Dávidnak: Úgy van! Testőrömmé teszek erre az időre. 3 Közben meghalt Sámuel. Meggyászolta egész Izráel, és eltemették városában, Rámában. Saul pedig eltávolította az országból a halottidézőket és jóvendőmondókat. A filiszteusok tehát összegyűltek, benyomultak, és Súném mellett ütöttek tábort. Saul is összegyűjtötte egész Izráelt, és tábort ütött a Gilbóá-hegyvidéken. 5 Amikor azonban Saul meglátta a filiszteusok táborát, megijedt, és hevesen kezdett verni a szíve. 6 Megkérdezte Saul az Urat, de az Úr nem válaszolt neki sem álomban, sem az úrímmal, sem a próféták által. 7 Akkor ezt mondta Saul a szolgálóinak: Keressetek nekem egy halottidéző asszonyt! Elmegyek hozzá, és őt kérdezem meg. Szolgái ezt felelték neki: Van itt Én-Dórban egy halottidéző asszony. 8 Saul ekkor elváltoztatta a külsejét, más ruhát vett magára, és elment két emberével. Amikor éjjel odaértek az asszonyhoz,***

ezt mondta: Kérj jövendölést a halottaktól, és idézd meg nekem, akit mondom neked! 9 De az asszony ezt felelte: Magad is tudod, mit tett Saul, hogyan irtotta ki az országból a halottidézőket és a jövendőmondókat. Miért akarsz csapdába ejteni és megöletni engem? 10 De megesküdött neki Saul az Úrra: Az élő Úrra mondom, hogy nem ér téged büntetés emiatt. 11 Az asszony ekkor megkérdezte: Kit idézzek meg neked? Ő így felelt: Sámuelt idézd meg nekem! 12 Amikor az asszony meglátta Sámuel, hangosan felkiáltott, és ezt mondta Saulnak: Miért szedtél rá? Hiszen te vagy Saul! 13 De a király ezt mondta neki: Ne félj! Mit láttál? Az asszony ezt felelte Saulnak: Istenfélét látok feljönni a földből. 14 Saul megkérdezte tőle: Hogyan néz ki? Az asszony így felelt: Egy öregember jön fölfelé, palástba burkolózva. Ebből megtudta Saul, hogy Sámuel az; ezért arccal a földig hajolt, és leborult előtte. 15 Sámuel ezt mondta Saulnak: Miért háborgattál és idéztél meg engem? Saul így felelt: Igen nagy bajban vagyok. Megtámadtak a filiszteusok; Isten pedig eltávozott tőlem, és nem felel többé sem próféták által, sem álomban. Téged hívtalak tehát, hogy tudasd velem, mit kell tennem. 16 De Sámuel ezt mondta: Miért kérdezel engem, ha az Úr eltávozott tőled, és az ellenséged lett?! 17 Úgy cselekedett az Úr, ahogyan általam megmondta: kiragadta kezedből a királyságot az Úr, és másnak, Dávidnak adta. 18 Mivel nem hallgattál az Úr szavára, és nem izzó haragja szerint bántál Amálékkal, azért bánik most veled így az Úr. 19 Sőt az Úr veled együtt Izráelt is a filiszteusok kezébe adja, te pedig holnap fiaiddal együtt velem leszel. Még Izráel táborát is a filiszteusok kezébe adja az Úr. 20 Ekkor Saul hirtelen teljes hosszában elzuhant a földön, annyira megrémült Sámuel szavaitól. Semmi erő sem volt benne, mert egész nap és egész éjjel nem evett semmit. 21 Az asszony pedig odament Saulhoz, és látva, hogy nagyon megrémült, ezt mondta neki: Látod, szolgálóleányod hallgatott szavadra. Kockára tettem az életemet, és hallgattam arra, amit mondtál nekem. 22 Most azért te is hallgass szolgálóleányod szavára! Hadd tegyek eléd egy falat kenyeret, és egyél, hogy legyen erőd, amikor útra kelsz. 23 Ő azonban vonakodva ezt mondta: Nem eszem. De udvari emberei, sőt az asszony is addig unszolták, míg végre szót fogadott nekik, fölkelte a földről, és az ágyra ült. 24 Volt az asszony házábanál egy hízott borjú. Sietve levágta, majd lisztet vett elő, meggyúrta, és megsütötte kovásztalan lepénynek. 25 Odavitte Saulnak és udvari embereinek, azok pedig ettek. Azután fölkeltek, és elmentek még azon az éjszakán."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Dávid kényszeredett állapotban él. Az ellenség táborban védelmet talált, és az az Ákis bízta meg feladattal, aki bolondnak nézte. Sőt nem akármilyen feladattal. Milyen érdekes, Saul ellenségei, sőt Izráel ellensége között talált Dávid védelmet. Az ellenség, a filiszteusok pedig kihasználják képességeit. Az ország déli oldalát kell védenie. Egy ember karaktere így is kialakulhat és fejlődhet. Az ellenség, aki megbízik benne, akitől enni és inni kap, aki védelmezi sajátjai ellen, és mégis tud a

fővezérnek hazudni és teljesen népével együtt érezni. Kényszeredett helyzet ez. Sokan Dávidot ezért lenézték és megvetették, de az tény, hogy Dávid ereje és harci képességei éppen az ellenség oldalán kezdtek erőről erőre törni, nyilvánvaló. Ott kezdődik, az ellenség táborában az ő „karrierje.” Izráel szempontjából meghajszolt és megvetett, de hatalma akkor erősödik meg, amikor a másik oldalon állt. Politikai sikert lehet kovácsolni a saját katonai erényeiből vagy minden mögött Isten tervének a beteljesedését kell látnunk, hiszen Isten világosan megmondta: Saul király helyett Dávid fog uralkodni. Dávidot lehet ezért csodálni, és lehet bizonyítani. De vajon mi van a mi életünkkel? Amikor az ellenségünk ellenségénél keresünk menedéket. Van rajta áldás? Edződik lelkünk, hogy a nyomás alatt teljesítményt, sőt nem akármilyen teljesítményt nyújtsunk? Van kiút az ilyen kacifántos gondolkodásból és emberi helyzetből? Erősödik az ember önbizalma? Ilyen helyzetben a felkentek élete, a tanítványok szolgálata áldás vagy átok?

Izráel mélypontját nemcsak az a tény mótelyezi, hogy Dávid „átállt”, hanem az is, hogy a karizmatikus személy, Sámuel bizony meghalt. Már másodszor közli SZENTÍRÓ ezt a tény. Az ő halálával Izraelben valami véget ért. Egész Izráel ott volt az ő temetésén és sírtak. Zokogott a nép, és volt miért? Ráma a sírás helye több alkalommal is a Szentírásban. A nép sírt és nem tudott megvigasztalódni. Emellett elhangzik egy félmondat, hogy Saul mit tett a halottidézőkkel. Halott van az országban, és Ő a halott idézőkkel foglalkozik. Nem kellett volna együtt sírnia Isten népével? Ő ehelyett kiűzte az országból a halott lelkek „megszólítóit.” Szó szerint a „lelkileg megholtak közössége” ki van tiltva Izraelből. Mély ponton a nép. A mélypont a küszöbön áll. Bekövetkezik az, amire eddig senki sem gondolt. A halál meglátogatta Izráelt és a király halálfélelme, rettegése: „MI LESZ?” - erősödik.

Emellett a filiszteusok felsorakoztak. Súném mellett tábor vertek. Velük szemben csatarendbe állt Saul Gilboa hegyén. Suném az a terület, amely a Tábor hegytől délnyugatra fekszik. Gilboa az a hely, ahol a samáriai hegyek találkoznak a Jezréeli síksággal. Ez a választóvonal a déli és az északi törzsek között. Saul célja, hogy az északi törzsek királya is legyen. Saul célja egyesíteni az országot, centralizálni a hatalmat, de milyen rossz, amikor a hatalomvágy félelemmel párosul. A halál bekopogott Saul szívébe Sámuel halálhírére keresztül és elültette a mélység magjait. Készül, készül a harcra, de remeg. Belső feszültség van benne. Leírhatatlan az a benső, amelyben félelem van. Megfogalmazhatatlan az a lelki vergődés, amelynek alapja a félelem és a reszketés. Gilboa az a hely, ahol Saul számol, és még a halállal is számolnia kell. Nincs esélye emberileg, és amikor Istent megkérdezte, nem felelt, nem szólt. Ekkor még jobban megrémült.

Isten néma annak az embernek az életében, amelyikben a félelem uralkodik. Isten nem köthető a félelemhez. Isten a szeretet. Isten nem köthető a remegéshez, a hezitáláshoz, a mi Urunk jól tudja, hogy mit miért cselekszik. Annak van félnivalója ma is, akit elhagyott az Úr. Annak van félnivalója, akivel nem kommunikál a mindenható Isten. Álom, urim és tumim (sorsvetés jegyei), vagy a próféták szavai

nem segítenek. Isten eltávozott Saultól. Szüksége van Istenre, de Őfelőle az Úr már szólt. Ennyi volt. Az édes álom tova szállt, a sorsvetés megszűnt a nóbi szentély teljes lemészárlásával, a próféták szava pedig elhalkult.

Saul tudja, hogy Isten némasága rossz jel. Saul tudja, hogy amikor az Úr nem szól, a legtöbbet üzeni: „Baj van, sőt nagy a baj.” Most kellene bűnbánatot tartani. Most kellene leborulni. Most kellene... De hasztalan minden. Akin Isten se akar segíteni, hasztalan minden erőlködés és segítség.

„Hátha segít...” Az utolsó labdába rúgás a halottidéző asszony felkeresése. Saul körömszakadtáig próbálkozik. Átöltözködik, átvedlik, hogy ne ismerjék fel. Saját magán akar segíteni, miközben saját meggyőződése ellen megy. Az az izraeli király, amelyik a mágiával teljesen le akart számolni, most igénybe veszi. Senki ne ismerjen fel, de mondja meg nekem az igazat. Az élő Istentől nem tudja elfogadni az igazságot, de a halottól igen. Micsoda mélység. Micsoda hitbéli leépülés. Mindig van mélyebb. Mindig tud az ember meglepetést okozni a jó Istennek.

Mit lát a halottidéző nő? Istent, pontosabban Isteneket, még pontosabban Isten emberét, akinek egyetlen ismertető jegye van: a saját palástja. Saul jól tudja, hogy kit lát a halottidéző nő: Sámuel. Saulnak útmutatásra van szüksége. Mindent elmond Sámuelnek, de Sámuel nyílt ez utolsó találkozáskor is, mint életében is volt. Az Úr elhagyta Sault és ezzel ki kell egyeznie. A legnagyobb harc nem a csatamezőn, hanem Saul lelkében zajlik. Minden harcunk belülről rág és emészt meg bennünket. Nemcsak a filiszteusok Saul ellenségei, hanem bizony az Úr is, Aki mindentől megfosztja és Dávidnak adja királyságát. Miért? Mert nem hallgattál az Úr szavára. Isten szólt, az Úr figyelmeztetett, de az amálekítákkal vívott harc során nem teljesítetted az Ő parancsát. Isten döntött. Az Úr akarata szent.

Saul hallott mindent, és lelkében tudta is, hogy ez a forogatókönyv fog bekövetkezni. Sámuel szavainak a súlya megtette a hatását. Az az asszony, aki félt Saultól, egyszerre egy tehetetlen embert lát maga előtt. Az erőlködött emberből hite és ereje hagyott ember lett és az ő segítségére szorul. Saul nem hallgat senkire. Nem eszik és nem iszik, a saját útját választó király elvész. Saul teljes hosszában: milyen széles olyan hosszú, összerogy. Leesni, lezuhanni, magába zuhanni. Ez történik azzal a Saullal, aki meghallgatta a halott Sámuel, aki még az alvilágból is prófétált, és azt mondta, amit élőként hallott Sámuelről Saul. Mi a tanúság? Még a királynak is meg kell állni a magasságos Isten előtt, Aki az ég és a föld királya. Nincs más út. Meghallgatta az ítéletet, most már csak annak végrehajtása következik, hiszen Saul vége helyet ad egy új királynak, Dávidnak. Halálfélelem, haláltusa megy végbe Saul életében. A felsorakozott sereg harcának végkimenetele ismeretes Saul előtt. Ezt várta? Nem. De titokban tudta. A végsőig feszítette a húrt. Emberileg mindent megpróbált, csak egyet felejtett el: bűnbánó szívvel Istenhez térni. Mindenkit megkérdezett? Miért nem felelt Isten?

Közének: 214. dicséret: 8-9. versei: „Végy el mi rólunk ennyi sok ínséget...”

Újszövetségi alapige: Máté evangéliuma 21,23-27

„Azután bement a templomba, és miközben tanított, a főpapok a nép véneivel együtt odamentek hozzá, és azt kérdezték tőle: Milyen hatalommal teszed ezeket, és ki adta neked ezt a hatalmat? [24](#) Jézus így válaszolt nekik: Én is kérdezek tőletek valamit, és ha megfeleltek rá, én is megmondom nektek, milyen hatalommal teszem ezeket. [25](#) Honnan való volt János keresztsége: mennyből vagy emberektől? Ők pedig így tanakodtak egymás között: Ha azt mondjuk, mennyből, azt fogja mondani nekünk: Akkor miért nem hittetek neki? [26](#) Ha pedig azt mondjuk, emberektől, akkor félhetünk a sokaságtól, mert Jánost mindenki prófétának tartja. [27](#) Ezért ezt felelték Jézusnak: Nem tudjuk. Ő pedig így válaszolt nekik: Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal teszem ezeket.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A nagy delegáció tanítása közben bevonult a templomba. A főpapok a nép véneivel odamennek hozzá, de ők nem szorúlnak tanítására, hanem kérdeznek. De ez a kérdés sokkal komolyabb indoklást igényel mint az előzőek, mint amelyeket eddig feltettek neki. Teljes hatalmáról kérdezik. Abban az időben teljesen egyszerű kérdés volt és meg volt rá a zsidó embernek a válasza is. Máté evangélista azonban valahogy más utat választ. Nyitott kérdés marad Jézus hatalma és ereje. Itt nem lehet csak igennel vagy nemmel válaszolni, itt sokkal átfogóbb válaszra van szükség. Bizonyára a kérdés mögött ott van Jézus Jeruzsálemi bevonulásának a ténye. A kérdés mögött megbújik az a ledöbbenés, hogy Jézus kiűzte a templomból az oda nem illő kategóriákat. Jézusnak milyen egyszerű dolga volna, ha azt mondaná: „Istentől a küldetésem, de ő inkább tanít, a végsőig tanít, és ebből a kérdésből eredően megharcolja az életet és a halált. Bizonyára a kérdés egy csapda is, hiszen a hatalom relatív. Milyen hatalma lehet a templomban tanító Jézusnak? De Jézus kibújik a válaszáadás alól és kérdésre kérdéssel felel. A kelepceből menekül, amit ezzel a kérdéssel állítottak neki. Másképp pedig nem tud felelni, csak úgy, hogy e beszélgetést befejezze, hogy túl jár ellenségeinek az eszén.

De emellett a Jézusi kérdésben benne van a válasz is a kérdezők számára. Kicsoda Jézus és kitől származik hatalma, arról keresztelő János és küldetése népe életében sokatmondóan bizonyít. Amilyen volt a viszonyotok Keresztelő Jánoshoz, olyan a viszonyotok hozzám is. Ahogyan viszonyultatok keresztelő János szolgálatához, ugyanúgy viszonyultok az én szolgálatomhoz is. Nincs semmi új a nap alatt. Jézus ezzel a kérdéssel jól leleplezi kérdezőit. Ebből a helyzetből kiindulva mindenkinek világos, hogy Jézus milyen hatalommal cselekszik. Akinek nem kellett keresztelő János szolgálata, az nem fogadja el Jézusét sem. Jézus teljes szuverén hatalma ott nyilvánvaló ahol akarják, fogadják, hallgatják tanítását, de ahol Jézus nem kell. Jézus tekintetében is csak igen és nem létezik úgy mint keresztelő János

tekintetében is. Jézus tekintetében is csak elfogadás és elutasítás létezik úgy mint keresztelő János tekintetében is. Hit vagy hitetlenség.

Az emberek azt gondolják ma is, hogy Jézus hatalmára és küldetésére rá kell kérdezni, ott ahol kérdéses Jézus hatalma és ereje, ott ő nem uralkodik, csak nézelődik. Sajnos ezek a személyes kérdések visszaütnek, mert személyeskedésbe torkollanak. De Jézus jól tudja, hogy a döntést Róla és Vele, valamint hatalmával mindenkinek magának kell meghoznia. A következő példázatok ennek a nagy kérdésnek a feleletei, majd a 22. fejezet végén elhangzik mindennek a vége: „**Mit gondoltok a Krisztusról? Kinek a fia?**” (Mt 22,42)

És beindulnak az agytekervények. A helyezkedésnek, a vallomásnak a gondolatai. „Ha ezt mondjuk” – ha azt mondjuk. Mennyire kell vigyáznia még a jeruzsálemi főpapoknak és véneknek, hogy mit mondanak. Mennyire kell törni a fejet, a kobakot, a buksit azon, hogy ki előtt mit mondhatok Jézusról. Ez azonban nem hit. Akik másnak vermet ástak, maguk estek bele. Mint mondhatnak...? Keresztelő János már halott és szinte beleegyeztek lefejezésébe. Már nem is Jézus hatalma körül forog a kérdés, hanem az ő hitbeli meggyőződésük forog kockán. A vének és a papok meghátrálnak: „Nem tudjuk!” Akik eddig mindent tudtak, most egyszerre nem képesek felvállalni tetteik következményét. Mindent tudtak, most nem tudják. Pontosabban nem akarják tudni, érteni, felfogni, hogy hányadán állnak Jézus hatalmával. Már nem Jézus a kérdés, a pókháló közepén saját magukat ejtették csapdába, és nem maradt más hátra, mint a támadó pozícióból a meghátrálást választani. Az Írások világosan beszélnek Isten és küldötte hatalmáról, de ahhoz az Írásokat olvasni, tanulmányozni, hittel elfogadni kell.

Nem tudjuk, és erre Jézus is csak annyit mond: Én sem mondok semmit. Itt volt a lehetőség, hogy közösen tiszta vizet öntsenek a pohárba. Jézus kérdése nyilvánvaló: Elő a farbával! A válasz azonban két lépés hátra, elmegyünk, most békén hagyunk, mert tudjuk, hogy mire céloztál, amikor keresztelő Jánost a középpontba állítottad. Célkeresztbe került a papok és a vének élete. Célkeresztbe, úgy ahogy a miénk is. Jézus Golgotai keresztre menésével. Elő a farbával, drága testvérem! Jézus kérdez, kinek a sorsára kerülünk? A tanítványok vagy a főpapok sorsára? Célkeresztben az életünk, nem a Jézus hatalma, hanem a rá adott válaszuk.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Ő pedig a hajó hátsó részében a vánkoson aludt. Ekkor felébresztették, és így szóltak hozzá: Mester, nem törődsz azzal, hogy elveszünk (Mk 4,38)?” Ámen.

Ének: 135:3-4.12: „Mert tudom, hogy ez Isten...”